Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto)

23 päivänä heinäkuuta 2025*

Henkilöstö – Virkamiehet – Palvelukseen ottaminen – Ilmoitus avoimesta virasta – Komission johtavassa asemassa olevat työntekijät – Hakemuksen hylkääminen – Toisen hakijan nimittäminen – Palvelukseenottomenettelyn sääntöjenvastaisuus – Ilmeinen arviointivirhe – Lainvastaisuusväite – Oikeusvarmuus – Komission puheenjohtajan kabinettipäällikölleen antama valtuutus – Vastuu

Asiassa T-613/23,

James Flett, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan asianajaja L. Levi,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään M. Brauhoff ja A. Sauka, avustajinaan asianajajat D. Waelbroeck ja A. Duron,

vastaajana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. da Silva Passos sekä tuomarit N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (esittelevä tuomari) ja H. Cassagnabère,

kirjaaja: hallintovirkamies P. Cullen,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn,

ottaen huomioon 9.1.2025 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

1 Kantaja James Flett vaatii SEUT 270 artiklaan perustuvalla kanteellaan yhtäältä kumoamaan Euroopan komission 25.1.2023 tekemän päätöksen, jolla toinen henkilö nimitettiin komission oikeudellisen yksikön kauppapolitiikasta ja maailman kauppajärjestöstä vastaavan ryhmän johtavan oikeudellisen neuvonantajan virkaan (jäljempänä riidanalainen päätös) ja toisaalta korvaamaan hänelle tästä päätöksestä väitetysti aiheutunut vahinko.

Asian tausta

2 Komissio julkaisi 23.5.2022 avointa virkaa koskevan ilmoituksen kauppapolitiikasta ja maailman kauppajärjestöstä vastaavan ryhmän johtavan oikeudellisen neuvonantajan virkaan ja ilmoitti siinä tehtävän vaatimuksia vastaavat arviointiperusteet. Avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa täsmennettiin, että valittu hakija otettaisiin palvelukseen palkkaluokassa AD 14 tai AD 15.

3 Tämän avointa virkaa koskevan ilmoituksen julkaisemisen jälkeen virkaa haki kahdeksan hakijaa, kantaja mukaan lukien.

4 Komission esivalintalautakunta haastatteli nämä kahdeksan hakijaa 8.9.2022. Tämän haastattelun aikana esivalintalautakunta esitti hakijoille viisi kysymystä arvioidakseen avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa ilmoitetut arviointiperusteet ja pisteyttääkseen jokaisen hakijan.

5 Esivalintakertomuksen ja sitä vastaavien arviointitaulukoiden perusteella neuvoa-antava nimityskomitea (jäljempänä nimityskomitea) valitsi 27.10.2022 valintamenettelyn ensimmäisessä vaiheessa (jäljempänä ensimmäinen vaihe) jatkoon kolme hakijaa, jotka olivat saaneet korkeimmat pistemäärät, mukaan lukien kantajan, joka oli saanut korkeimman pistemäärän. Näiden kolmen hakijan oli tämän jälkeen tarkoitus osallistua arviointikeskuksen kokeisiin ja nimityskomitean haastatteluun valintamenettelyn toisessa vaiheessa (jäljempänä toinen vaihe).

6 Kantaja osallistui 22.11.2022 arviointikeskuksen kokeisiin, joihin kuului henkilökohtaisia tehtäviä ja ryhmätehtäviä sekä perusteellisia haastatteluja, joissa keskityttiin johtamistaitoihin. Jokaisesta hakijasta laadittiin tämän perusteella raportti.

7 Nimityskomitea haastatteli 1.12.2022 kantajan ja kaksi muuta jatkoon päässyttä hakijaa. Toisen vaiheen päätteeksi nimityskomitea katsoi, että kantajalla ei ollut ”sopivaa yhdistelmää taitoja ja kokemusta”, eikä se valinnut häntä komission puheenjohtajan (jäljempänä puheenjohtaja) haastatteluun. Tähän haastatteluun valittiin vain A eli toinen hakija.

8 Komissio teki 25.1.2023 riidanalaisen päätöksen, jolla A (eikä kantaja) nimitettiin kauppapolitiikasta ja maailman kauppajärjestöstä vastaavan ryhmän johtavaksi oikeudelliseksi neuvonantajaksi.

9 Kantaja valitti 28.2.2023 riidanalaisesta päätöksestä.

10 Komissio hylkäsi 27.6.2023 riidanalaisesta päätöksestä tehdyn valituksen (jäljempänä valituksen hylkäämisestä tehty päätös).

Asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– kumoaa valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen

– velvoittaa komission korvaamaan kantajalle aiheutuneen vahingon

– velvoittaa komission esittämään virallisen anteeksipyynnön ja peruuttamaan väitteen, jonka mukaan kantajalla ei ole asianmukaista pätevyyttä kyseiseen virkaan

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Komissio vaatii lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Unionin yleisen tuomioistuimen toimivalta lausua neljännestä vaatimuksesta

13 Kantaja vaatii, että komissio esittää virallisen anteeksipyynnön ja peruuttaa väitteen, jonka mukaan hänellä ei ole asianmukaista pätevyyttä kyseiseen virkaan.

14 Tältä osin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että unionin tuomioistuinten ei Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 91 artiklaan perustuvaa laillisuusvalvontaa harjoittaessaan kuulu osoittaa hallintoviranomaiselle määräyksiä (tuomio 9.12.2020, GV v. komissio, T-705/19, ei julkaistu, EU:T:2020:590, 155 kohta ja tuomio 30.4.2025, EL v. komissio, T-325/24, ei julkaistu, EU:T:2025:424, 10 kohta).

15 Tämä kantajan vaatimus on näin ollen hylättävä toimivallan puuttumisen vuoksi.

Kanteen kohde

16 Kantaja vaatii riidanalaisen päätöksen ja valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen kumoamista. Hän väittää, että viimeksi mainitussa on kyse muusta kuin pelkästä riidanalaisen päätöksen vahvistamisesta, mutta hän ei perustele tätä väitettään täsmällisesti.

17 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu hallinnollinen valitus ja sen nimenomainen tai implisiittinen hylkääminen ovat erottamaton osa monitahoista menettelyä ja ne ovat vain ennakkoedellytys sille, että asia voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi. Vaikka kanne koskee muodollisesti valituksen hylkäämistä, sillä saatetaan näin ollen valituksen kohteena ollut asianomaiselle vastainen toimi tuomioistuimen käsiteltäväksi, paitsi jos valituksen

hylkäämisen ulottuvuus poikkeaa valituksen kohteena olleen toimen ulottuvuudesta (ks. tuomio 11.11.2020, AD v. ECHA, T-25/19, ei julkaistu, EU:T:2020:536, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

18 Lisäksi on todettava, että kun otetaan huomioon se, että oikeudenkäyntiä edeltävä menettely on luonteeltaan kehittyvä, valituksen hylkäämisestä tehty nimenomainen päätös, joka sisältää vain täydentäviä täsmennyksiä ja jossa näin ollen vain paljastetaan yksityiskohtaisesti aikaisemman päätöksen vahvistamisen perustelut, ei merkitse asianomaiselle vastaista toimea. Tämä sama oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn kehittyvä luonne kuitenkin merkitsee, että nämä täydentävät täsmennykset on otettava huomioon tutkittaessa riidanalaisen toimen lainmukaisuutta (tuomio 7.9.2022, Migadakis v. ENISA, T-507/21, ei julkaistu, EU:T:2022:507, 13 kohta).

19 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että valituksen hylkäämisestä tehdyssä päätöksessä vahvistetaan riidanalainen päätös ja ilmoitetaan sen perustelut. Sillä seikalla, että komissio tuli täsmentäneeksi riidanalaisen päätöksen perusteluita vastauksessa, jonka se antoi kantajan valituksessaan esittämiin väitteisiin, ei voida oikeuttaa sitä, että valituksen hylkäämisestä tehtyä päätöstä pidetään kantajalle vastaisena itsenäisenä toimena.

20 Näin ollen valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen kumoamisvaatimuksilla ei ole itsenäistä sisältöä, joten kanteen on katsottava olevan muodollisesti kohdistettu riidanalaiseen päätökseen, jonka perustelut täsmennetään valituksen hylkäämisestä tehdyssä päätöksessä. Riidanalaisen päätöksen laillisuutta on näin ollen tutkittava niin, että otetaan huomioon valituksen hylkäämisestä tehtyyn päätökseen sisältyvät perustelut (ks. vastaavasti tuomio 2.4.2020, Veit v. EKP, T-474/18, ei julkaistu, EU:T:2020:140, 24 ja 25 kohta).

Kumoamisvaatimukset

21 Kantaja esittää kanteensa tueksi neljä kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee palvelukseenottomenettelyä koskevien säännösten noudattamatta jättämistä ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista. Toinen kanneperuste koskee ilmeisiä arviointivirheitä. Kolmas kanneperuste koskee sitä, että miesten ja naisten välistä tasa-arvopolitiikkaa koskeva komission päätös, joka sisältyy Brysselissä (Belgia) 30.9.2020 pidetyn komission 2351. kokouksen pöytäkirjaan [(PV(2020) 2351 final, 11.11.2020)] (jäljempänä tasa-arvopolitiikkaa koskeva päätös), on lainvastainen. Neljäs kanneperuste koskee sitä, että puheenjohtajan päätöstä siirtää toimivaltaansa kabinettipäällikölleen A:n haastattelemista varten ei voitu oikeuttaa pakottavilla yksikön etua koskevilla syillä ja sillä loukataan oikeusvarmuuden periaatetta.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu palvelukseenottomenettelyä koskevien säännösten noudattamatta jättämiseen ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamiseen

22 Kantaja väittää ensimmäisessä kanneperusteessaan, että komissio laiminlöi ylemmän johdon työntekijöitä koskevista toimintalinjoista 26.10.2004 tehdyn komission päätöksen SEC(2004) 1352/2 (jäljempänä ylemmän johdon työntekijöitä koskeva päätös) 5.2.6 ja 5.2.7 kohtaa sekä nimityskomitean työjärjestyksen 1 artiklan 1 kohtaa. Kantaja katsoo, että komissio loukkasi joka tapauksessa hyvän hallinnon periaatetta.

23 Ensinnäkin ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.6 kohdan toisen alakohdan mukaan nimityskomitean oli laadittava rajattu luettelo, johon on merkitty kaikki hakijat, joilla on asianmukainen pätevyys virkaan avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa julkaistujen kriteerien perusteella. Tältä osin kantaja katsoo, että vaikka nimityskomitea saattoi rajoittaa rajatun luettelon ”hakijoiden ryhmään”, se ei voinut käsiteltävässä asiassa pitää tässä luettelossa vain yhtä hakijaa sen uhalla, että sen toiminta oli lainvastaista tai että se rikkoi päätöksellään menettelysääntöjä.

24 Kantaja korostaa lisäksi, että nimityskomitea vahvisti ensimmäisessä vaiheessa, että hän oli hakija, jolla on asianmukainen pätevyys. Toisessa vaiheessa nimityskomitea katsoi, ettei kantajalla ollut ”sopivaa yhdistelmää taitoja ja kokemusta”, mikä ei kuitenkaan kuvasta sitä, että näkemys olisi muuttunut ensimmäisessä vaiheessa esitetystä.

25 Toiseksi kantaja katsoo, että nimityskomitean työjärjestyksen 1 artiklan 1 kohdalla, jossa edellytetään, että hakijoiden on oltava soveltuvia toimimaan ylemmän johdon tehtävissä, ei voida oikeuttaa sitä, että toisen vaiheen päätteeksi valitaan yksi ainoa hakija, sillä muuten nimityskomitealla olisi mahdollisuus mielivaltaisesti syrjäyttää hakijoita puheenjohtajan kabinettipäällikön ohjeiden mukaisesti.

26 Kolmanneksi kantaja katsoo, että nimityskomitea vertaili jatkoon päässeitä kolmea hakijaa toista vaihetta varten.

27 Neljänneksi kantaja väittää, että häneltä evättiin haastattelu puheenjohtaja kanssa ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.7 kohdan vastaisesti, koska nimityskomitean olisi pitänyt valita hänet haastatteluun toisen vaiheen päätteeksi.

28 Viidenneksi kantaja toteaa, että komissio väitti valituksen hylkäämisestä tehdyssä päätöksessä, että puheenjohtajalla oli edelleen mahdollisuus kutsua hänet haastatteluun, vaikka nimityskomitea hylkäsi hänen hakemuksensa toisen vaiheen päätteeksi. Hän katsoo kuitenkin, että väitettyä menettelyvirhettä ei hyvitetä tällaisella mahdollisuudella.

29 Kuudenneksi kantaja väittää, että komissio loukkasi hyvän hallinnon periaatetta.

30 Komissio kiistää kantajan väitteet.

31 Kantaja väittää lähinnä, että se, ettei hän läpäissyt esivalintaa puheenjohtajan kanssa toisen vaiheen päätteeksi järjestettävää haastattelua varten, merkitsee sovellettavien menettelysääntöjen rikkomista.

32 Ensinnäkin ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.6 kohdan mukaan nimityskomitean on arvioitava vain hakijoiden ”ansioiden vahvuutta”, jotta voidaan tarkistaa, mikä on heidän pätevyystasonsa täytettävää virkaa varten, ottaen huomioon hakijoiden perusteellisten haastattelujen tulokset ja arviointikeskuksen niiden kokeiden tulokset, joihin kuuluu muun muassa haastatteluja, ”joissa keskitytään johtamistaitoihin”. Nimityskomitean on seuraavaksi laadittava luettelo hakijoista, ”jotka [sen mielestä] vastaavat alkuperäisessä tehtävänkuvauksessa määriteltyä profiilia eli hakijoista, joilla on asianmukainen pätevyys”. Tämän luettelon on tarjottava asiasta vastuussa oleville komission jäsenille ”tyydyttävä valikoima” hakijoita mutta sen pituuden on pysyttävä kohtuullisena, jotta heille ei aseteta ”raskasta velvollisuutta vertailla lukuisia hakijoita”.

33 Lisäksi ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.7 kohdassa mainitaan nimenomaisesti ”esivalinnan läpäissyt/läpäisseet hakija/hakijat”, jotka asiasta vastaava komission jäsen on haastatellut. Kun otetaan huomioon, että nimityskomitean on hylättävät hakijat, joilla ei ole avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa edellytettyä pätevyyttä, muun muassa kykyä hoitaa ylemmän johdon tehtäviä, edellä mainituissa määräyksissä ei suljeta pois sitä, että toisen vaiheen päätteeksi valitaan vain yksi ainoa hakija.

34 Käsiteltävässä asiassa nimityskomitea ilmoitti toisen vaiheen päätteeksi kantajan vahvuudet ja tietyt ominaisuudet, joita hänen oli parannettava, ja katsoi tämän jälkeen, että ”kun otetaan huomioon kaikki [kantajan] haastattelussa arvioidut seikat”, hänellä ei ollut ”sopivaa yhdistelmää taitoja ja kokemusta juuri tämän ylemmän johdon tehtävän hoitamista varten”. Näin ollen nimityskomitea ei rikkonut ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.6 kohtaa, kun se katsoi, ettei kantajalla ollut kyseiseen virkaan vaadittavaa pätevyyttä, ja kun se päätti olla valitsematta häntä puheenjohtajan haastatteluun. Myöskään se, että nimityskomitea valitsi toisen vaiheen päätteeksi vain yhden toisen hakijan, ei merkitse tämän määräyksen rikkomista.

35 Lisäksi se, että esivalintalautakunta ja sen jälkeen nimityskomitea valitsivat kantajan jatkoon ensimmäisen vaiheen päätteeksi, ei ole ristiriidassa nimityskomitean sen päätöksen kanssa, jolla kantaja jätettiin merkitsemättä rajattuun luetteloon toisen vaiheen päätteeksi, kun otetaan huomioon, että valintamenettely on luonteeltaan etenevä. Tämä etenevä luonne ilmenee erityisesti ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.6 kohdan toisesta alakohdasta, jossa korostetaan tarvetta arvioida tässä vaiheessa, missä määrin hakijat ovat päteviä kyseiseen virkaan.

36 Kuten komissio katsoo, kantajan väitettä, jonka mukaan menettelyä on käytetty väärin, ei ole perusteltu, eikä se missään tapauksessa kyseenalaista edellä 34 kohdassa esitettyjä toteamuksia. Väite on näin ollen hylättävä.

37 Toiseksi kantaja väittää, että nimityskomitean työjärjestyksen 1 artiklan 1 kohdalla ei voida perustella sitä, että hänet jätettiin pois menettelystä toisen vaiheen päätteeksi, koska tätä artiklaa on sovellettava ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.6 kohtaa noudattaen.

38 Nimityskomitean työjärjestyksen 1 artiklan 1 kohdassa todetaan, että tämä viimeksi mainittu ”arvioi hakijoiden soveltuvuutta hoitamaan ylemmän johdon tehtäviä”. Tämä valintakriteeri mainitaan myös avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa sekä ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.6 kohdassa, jossa todetaan, että toiseen vaiheeseen kuuluu muun muassa haastatteluja, joissa ”keskitytään johtamistaitoihin”, kuten edellä 32 kohdassa muistutetaan.

39 Nimityskomitean on näin ollen tutkittava toisessa vaiheessa perusteellisesti hakijoiden kyky hoitaa ylemmän johdon tehtäviä, ja sen perusteella voidaan sulkea pois hakijoita tässä menettelyn jatkovaiheessa vaikka he voivat muuten olla päteviä.

40 Käsiteltävässä asiassa nimityskomitean toisen vaiheen päätteeksi tekemä päätelmä, jonka mukaan kantajalla ei ollut ”sopivaa yhdistelmää taitoja ja kokemusta tämän erityisen ylemmän johdon tehtävän hoitamiseksi”, osoittaa, että kantajalla ei ollut kyseiseen virkaan vaadittua riittävää johtamiskykyä.

41 Se, ettei kantajaa valittu toisen vaiheen päätteeksi nimityskomitean työjärjestyksen 1 artiklan 1 kohdassa vahvistetun kriteerin perusteella, ei siten ole ristiriidassa ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.6 kohdan kanssa.

42 Lopuksi on katsottava, että kantajan väitteitä, joiden mukaan nimityskomitealla on mahdollisuus hylätä ehdokkaita mielivaltaisesti puheenjohtajan kabinettipäällikön ohjeiden mukaisesti, ei ole näytetty toteen. Lisäksi sitä, ettei kantajaa valittu toisen vaiheen päätteeksi, perusteltiin syillä, jotka on muistutettu edellä 34 kohdassa. Nämä kantajan väitteet on näin ollen hylättävä.

43 Kolmanneksi väite hakijoiden vertailusta ei ole perusteltu. Päätelmä, jonka mukaan kantajalla ei ollut ”sopivaa yhdistelmää taitoja ja kokemusta”, ei nimittäin osoita, että nimityskomitea arvioi kantajan ansioita suhteessa kahden muun vielä ehdolla olevan hakijan ansioihin. Siitä ilmenee sitä vastoin, että nimityskomitean mukaan kantajalla ei ollut vaaditun tasoista pätevyyttä edetäkseen puheenjohtajan haastatteluun, kuten edellä 34 kohdasta ilmenee.

44 Neljänneksi on todettava, että kun otetaan huomioon, että kantajan pätevyys ei vastannut kyseessä olevaa virkaa varten vaadittua tasoa, nimityskomitea ei valinnut häntä esivalinnassa puheenjohtajan haastatteluun. Tämä viimeksi mainittu ei siis ollut velvollinen kutsumaan häntä haastatteluun, kuten ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.7 kohdasta ilmenee.

45 Viidenneksi ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.7 kohdassa annetaan puheenjohtajalle mahdollisuus kutsua tietyin edellytyksin haastatteluun hakijat, jotka nimityskomitea on sulkenut pois menettelystä toisen vaiheen päätteeksi, jos nimityskomitean valitsemat hakijat osoittautuvat epätyydyttäviksi.

46 Edellä 45 kohdassa mainittu mahdollisuus ei kuitenkaan vastaa sitä, että kantajalla olisi oikeus, kuten hän on korostanut, päästä puheenjohtajan haastatteluun, koska nimityskomitea ei valinnut häntä esivalinnassa toisen vaiheen päätteeksi.

47 Kuudenneksi kantaja väittää kannekirjelmässä, että ”aiemmin esitetyistä syistä tapahtunut merkitsee myös ja joka tapauksessa hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista”. Kantaja viittaa siis väitteisiinsä, joiden mukaan nimityskomitean olisi pitänyt valita hänet toisen vaiheen päätteeksi, mutta hän ei perustele väitettään enempää. Koska nämä väitteet on jo hylätty perusteettomina, ne eivät voi ilman muita selityksiä johtaa toteamukseen siitä, että hyvän hallinnon periaatetta on loukattu.

48 Kantaja toteaa vastauskirjelmässään lisäksi olevansa ”huolissaan siitä, että asiakirjojen ja asiakirja-aineiston muodostavien osatekijöiden asianmukainen hallinnointi on ilmeisen puutteellista menettelyn eri vaiheissa”. Hän väittää, että nimityskomitealla on oltava toisessa vaiheessa käytettävissään esivalintakertomus. Hän väittää myös muun muassa, että puheenjohtajalle olisi pitänyt toimittaa kaikki häntä koskevat asiakirjat. Komissio ei kuitenkaan ole osoittanut, että nämä asiakirjat tosiasiallisesti lähetettiin.

49 Kannekirjelmässä ei kuitenkaan esitetä tällaista väitettä, varsinkaan hyvän hallinnon periaatteen väitetyn loukkaamisen tueksi.

50 Kantaja nimittäin väittää kannekirjelmässä ainoastaan, että puheenjohtaja ei voinut nimityskomitean hänelle toimittaman väitetysti puutteellisen asiakirja-aineiston perusteella arvioida ”huolellisesti” mahdollisuutta kutsua kantaja haastatteluun siitä huolimatta, että nimityskomitea sulki hänet pois menettelystä. Puheenjohtaja ei siis voinut käyttää edellä 45 kohdassa mainittua mahdollisuutta.

51 Näin ollen kantaja ei esitä näitä perusteluja osoittaakseen, että hyvän hallinnon periaatetta on loukattu, mihin hän on vedonnut erikseen.

52 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisen kohdan, jota sovelletaan unionin yleisessä tuomioistuimessa käytävään menettelyyn kyseisen perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaan kannekirjelmässä on mainittava oikeudenkäynnin kohde sekä perusteet ja perustelut, joihin asiassa vedotaan, ja yhteenveto kyseisistä perusteista. Näiden mainintojen on oltava riittävän selkeitä ja täsmällisiä, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta unionin yleinen tuomioistuin voi tarvittaessa ratkaista kanteen ilman muita tietoja. Oikeusvarmuuden ja hyvän lainkäytön takaamiseksi kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi itse kannekirjelmästä (ks. määräys 17.11.2020, González Calvet v. CRU, T-257/20, ei julkaistu, EU:T:2020:541, 9 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

53 Koska kannekirjelmässä ei esitetä syitä, joiden vuoksi komissio olisi loukannut hyvän hallinnon periaatetta, kantajan vastauskirjelmässä esittämillä väitteillä ei voida korjata kannekirjelmän epäselvyyttä.

54 Edellä 52 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa kuudes väite on näin ollen jätettävä tutkimatta.

55 Tästä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee ilmeisiä arviointivirheitä

56 Toisessa kanneperusteessaan kantaja väittää yhtäältä, että nimityskomitea teki ilmeisen arviointivirheen, kun se ei suositellut häntä puheenjohtajan haastateltavaksi, vaikka se ei kiistänytkään, että hänellä oli asianmukainen pätevyys avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa julkaistujen kriteerien perusteella.

57 Kantaja korostaa, että nimityskomitean ilmeinen arviointivirhe liittyy läheisesti ensimmäisessä kanneperusteessa kuvailtuun rikkomiseen, vaikka se on siitä erillinen. Tällä virheellä on kantajan mukaan ollut paitsi menettelyllisiä myös aineellisia seurauksia sekä hänelle että komissiolle.

58 Toisaalta siinä tapauksessa, että nimityskomitea olisi toisen vaiheen päätteeksi katsonut, ettei kantaja ollut asianmukaisesti pätevä hakija, hän väittää, että nimityskomitea teki ilmeisen arviointivirheen, kun otetaan huomioon hänen pätevyytensä ja kokemuksensa. Nimityskomitean ensimmäisen vaiheen päätteeksi tekemä päätös ei voinut osoittautua virheelliseksi toisessa vaiheessa edellä 6 kohdassa mainitun arviointikeskuksen kertomuksen tai haastattelun perusteella.

59 Toissijaisesti kantaja katsoo, että riippumatta siitä, mitä nimityskomitea päätelmissään katsoi, jos A:n katsottiin olevan asianmukaisesti pätevä hakija, myös kantajan olisi pitänyt katsoa olevan pätevä hakija ja hänet olisi pitänyt kutsua puheenjohtajan haastatteluun.

60 Komissio kiistää nämä kantajan väitteet.

61 Tältä osin oikeuskäytännöstä käy ilmi, että virhe voidaan luonnehtia ilmeiseksi vain jos se on helposti havaittavissa niiden kriteerien avulla, joita lainsäätäjä on halunnut päätöksentekovallan käytölle asettaa. Jotta voidaan näyttää toteen, että hallinto on tosiseikkoja arvioidessaan tehnyt ilmeisen virheen, joka on omiaan oikeuttamaan päätöksen kumoamisen, todisteiden, joiden esittäminen kuuluu kantajalle, on näin ollen oltava riittävät viedäkseen uskottavuuden hallinnon

esittämiltä arvioinneilta. Toisin sanoen ilmeiseen virheeseen perustuva kanneperuste on hylättävä, jos kyseenalaistettua arviointia voidaan kantajan esittämistä seikoista huolimatta edelleen pitää oikeana tai pätevänä (ks. tuomio 20.10.2021, ZU v. komissio, T-671/18 ja T-140/19, ei julkaistu, EU:T:2021:715, 199 kohta).

62 On myös todettava, että esivalintalautakunnalla on erityisesti silloin, kun täytettävä virka on erittäin korkea, laaja harkintavalta tällaista virkaa hakeneiden henkilöiden ansioiden arvioinnissa. Arvioinneilla, joita esivalintalautakunta tekee tutkiessaan hakijoiden pätevyyttä, ilmaistaan arvoarvostelma kunkin hakijan suoriutumisesta kokeessa, ja ne kuuluvat edellä mainittuun harkintavaltaan. Ne voivat kuulua tuomioistuinvalvonnan piiriin vain siinä tapauksessa, että lautakunnan työskentelyyn sovellettavia sääntöjä on selvästi rikottu. Unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei nimittäin ole korvata lautakunnan suorittamaa arviointia omalla arvioinnillaan (ks. tuomio 21.12.2022, OM v. komissio, T-118/22, ei julkaistu, EU:T:2022:849, 74 ja 75 kohta).

63 Näin ollen kahta ilmeistä arviointivirhettä, joihin kantaja on vedonnut, on tutkittava edellä esitettyjen seikkojen valossa.

64 Väitetystä ensimmäisestä ilmeisestä arviointivirheestä on todettava, että – kuten edellä 35 ja 39 kohdassa on esitetty – hakijoiden valintaperusteet muuttuivat valintamenettelyn peräkkäisissä vaiheissa. Näin ollen se, että hakijan ansioiden arviointia täsmennettiin ensimmäisen ja toisen vaiheen välissä, ei sellaisenaan ole ilmeinen arviointivirhe, vaan kuvastaa kyseessä olevan viran täyttämiseksi asetettujen vaatimusten etenevää luonnetta. Kantajan tältä osin esittämät väitteet on hylättävä.

65 Toisen väitetyn ilmeisen arviointivirheen osalta kantaja väittää lähinnä, että nimityskomitea teki ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, ettei hänellä ollut pätevyyttä virkaan ja ettei häntä näin ollen pitänyt merkitä puheenjohtajalle toimitettuun rajattuun luetteloon.

66 Väitteensä tueksi kantaja tukeutuu kokemukseensa, ammatilliseen pätevyyteensä, onnistuneeseen suoritukseensa esivalintapaneelissa ja nimityskomiteassa ensimmäisessä vaiheessa sekä siihen, että hän ”oli valmistautunut täydellisesti ja katsoo, että hänen haastattelunsa sujui erittäin hyvin”.

67 Yhtäältä kantajan vakuuttuneisuus siitä, että hän vastasi oikein haastattelussa esitettyihin kysymyksiin, ja toisaalta hänen työkokemuksensa, sellaisena kuin se ilmenee hänen ansioluettelostaan ja hakuperusteluistaan, eivät kuitenkaan voi muodostaa kiistatonta näyttöä esivalintalautakunnan ilmeisestä arviointivirheestä eivätkä sitoa tätä valintalautakuntaa sen arvioidessa tietoja ja taitoja, joita kantaja osoitti haastattelussa (ks. analogisesti tuomio 21.12.2022, OM v. komissio, T-118/22, ei julkaistu, EU:T:2022:849, 78 kohta).

68 Lisäksi kyseessä olevan osaston erityisalan erityisellä kokemuksella tai tietämyksellä voi olla vähemmän ratkaiseva merkitys kuin erinomaisilla yleisillä johtamis- ja analysointitaidoilla sekä arvostelukyvyllä, koska kokemusta ja teknistä osaamista löytyy aina itse osaston sisältä (tuomio 11.7.2007, Konidaris v. komissio, T-93/03, EU:T:2007:209, 74 kohta). Koska kyse on kriteeristä, jolla arvioidaan soveltuvuutta eikä tarkisteta tietoja, lautakunnalla on mahdollisuus arvioida hakijaa ottamalla huomioon sekä hakijan vastaukset muita kriteerejä koskeviin kysymyksiin että hänen persoonallisuutensa, joka voi ilmetä hänen asenteestaan suullisessa kokeessa (tuomio 8.7.2010, Wybranowski v. komissio, F-17/08, EU:F:2010:83, 66 kohta).

69 Kuten edellä 34 kohdassa on todettu, käsiteltävässä asiassa nimityskomitea tosin nosti toisen vaiheen päätteeksi esiin kantajan vahvuudet mutta myös tietyt seikat, joissa oli parannettavaa, ja se totesi tämän jälkeen, ettei kantajalla ollut kyseiseen tehtävään vaadittavaa pätevyyttä.

70 Lisäksi se, että kantaja valittiin ensimmäisen vaiheen päätteeksi, ei voi johtaa siihen, että nimityskomitean todettaisiin tehneen ilmeinen arviointivirhe, sillä muuten toiselta vaiheelta vietäisiin kokonaan tehokas vaikutus.

71 Näin ollen kantajan esittämät seikat eivät riitä tekemään nimityskomitean arvioita epäuskottaviksi. Niiden perusteella ei siis voida todeta ilmeistä arviointivirhettä.

72 Kantaja katsoo toissijaisesti, että jos A:n katsottiin olevan ”julkaistujen kriteerien perusteella” ”asianmukaisesti pätevä hakija”, kantaja olisi välttämättä pitänyt luokitella samaan kategoriaan ja että jos menettelyn seuraavaan vaiheeseen olisi pitänyt valita vain yksi ehdokas, sen olisi pitänyt olla hän. Kantaja täsmensi istunnossa, ettei hänellä ollut aikomusta vertailla itseään ja A:ta.

73 Nämä väitteet on hylättävä, koska kantaja ei ole viitannut täsmällisesti siihen, mihin hän vetoaa näkemystensä tueksi.

74 Tästä seuraa, että toinen kanneperuste on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka perustuu tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen lainvastaisuuteen

75 Kolmannessa kanneperusteessaan kantaja vetoaa siihen, että tasa-arvopolitiikkaa koskeva päätös, jonka nojalla puheenjohtaja antoi kabinettipäällikkönsä tehtäväksi haastatella A toisen vaiheen päätteeksi, on osittain lainvastainen. Riidanalainen päätös, joka tehtiin tämän kuulemisen jälkeen, on näin ollen lainvastainen.

76 Ensinnäkin puheenjohtajalle annettu mahdollisuus valtuuttaa toinen henkilö järjestämään toisen vaiheen päätteeksi pidettävä haastattelu on kantajan mukaan ristiriidassa sen säännön kanssa, jonka mukaan puheenjohtajan olisi itse haastateltava nimityskomitean esivalinnan läpäisseet hakijat.

77 Tällä valtuuttamisen mahdollisuudella ei ole kantajan mukaan yhteyttä tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen tavoitteeseen.

78 Lisäksi puheenjohtajan pitäisi voida valtuuttaa kabinettipäällikkönsä haastattelujen järjestämiseen vain viimeisenä mahdollisuutena, jos tätä valtuutusta ei voida antaa muille komission jäsenille. Ei ole perusteltua, että tämä kabinettipäällikölle annettavan valtuutuksen mahdollisuus on sallittu vain komission puheenjohtajalle eikä sen jäsenille.

79 Kantaja väittää lisäksi, että puheenjohtaja ei voi valtuuttaa haastattelujen järjestämiseen virkamiestä, jolla ei ole pätevyyttä tai poliittista legitimiteettiä.

80 Lopuksi tämä puheenjohtajan valtuutus, joka pitäisi antaa ensisijaisesti muille komission jäsenille mikäli se on perusteltua pakottavista yksikön etua koskevista syistä, annetaan kantajan mukaan järjestelmällisesti puheenjohtajan kabinettipäällikölle.

81 Komissio kiistää nämä kantajan väitteet.

82 Komissio katsoo ensinnäkin, että kantajan väitteet ovat tehottomia, koska sillä, että puheenjohtajan kabinettipäällikkö suoritti haastattelun toisen vaiheen jälkeen, ei ollut oikeusvaikutuksia suhteessa kantajaan.

83 Tämän jälkeen komissio kiistää kantajan väitteet, joiden mukaan tasa-arvopolitiikkaa koskeva päätös on lainvastainen.

84 Lopuksi komissio katsoo joka tapauksessa, että siinä tapauksessa, että tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen nojalla annetun valtuutuksen olisi katsottava olevan lainvastainen, riidanalainen päätös ei itsessään olisi lainvastainen, koska nimittävä viranomainen oli tässä tapauksessa sen jäsenten kollegio. Sekä komission puheenjohtajalla että sen jäsenillä oli käytettävissään kaikki merkitykselliset seikat itsenäisen ja tietoon perustuvan päätöksen tekemiseksi.

85 Aluksi on tutkittava kantajan kolmannen kanneperusteensa yhteydessä esittämien väitteiden tehokkuutta, jonka komissio kiistää, ja sen jälkeen on arvioitava niiden perusteltavuutta.

– *Kantajan kolmannen kanneperusteensa yhteydessä esittämien väitteiden tehokkuus*

86 Komissio väittää, että koska kantajaa ei kutsuttu puheenjohtajan haastatteluun, tämä valintamenettelyn vaihe ei vaikuttanut häneen oikeudellisesti. Komission mukaan riidanalaisen päätöksen tekeminen oli joka tapauksessa yksinomaan sen jäsenten kollegion tehtävä.

87 Kantaja puolestaan katsoo, että riidanalaisen päätöksen tekemiseen johtaneen menettelyn kaikki vaiheet, myös toisen vaiheen jälkeiset vaiheet, vaikuttavat häneen. Lisäksi hän väitti istunnossa, ettei voida sulkea pois sitä, että jos puheenjohtaja olisi itse haastatellut A:n, hän olisi kutsunut haastatteluun myös kantajan ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.7 kohdan mukaisesti.

88 Tältä osin on todettava, että tasa-arvopolitiikkaa koskevassa päätöksessä todetaan, että ”puheenjohtaja haastattelee itse hakijat, jotka nimityskomitea on merkinnyt pääjohtajan virkaa tai ylemmän johdon virkaa jossakin puheenjohtajan alaisuuteen kuuluvassa yksikössä koskevan esivalinnan päätteeksi laadittuun luetteloon, [ja että] puheenjohtaja voi tapauksissa, joissa se on asianmukaisesti perusteltua pakottavista yksikön etua koskevista syistä, valtuuttaa muut komission jäsenet tai kabinettipäällikkönsä tähän tehtävään ennen kuin hän toimittaa nimitysehdotuksensa komission jäsenten kollegiolle”.

89 Näin ollen herää kysymys, voidaanko riidanalainen päätös kumota sen perusteella, että A:n haastattelun suoritti puheenjohtajan kabinettipäällikkö eikä puheenjohtaja itse, olettaen, että tämä oli lainvastaista. Tältä osin on tutkittava, saattoiko tällaisesta lainvastaisuudesta aiheutua kantajalle vahinkoa.

90 Ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.7 kohdasta ilmenee, että toisen vaiheen läpäisseen hakijan tai läpäisseiden hakijoiden haastattelujen tulosten perusteella asiasta vastaava komission jäsen, tässä tapauksessa puheenjohtaja, voi katsoa, ettei nimityskomitean tekemä valinta ole tyydyttävä. Tällaisessa tapauksessa puheenjohtaja voi asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa ja yhteisymmärryksessä henkilöstöstä ja hallinnosta vastaavan komission jäsenen kanssa haastatella hakijoita, joita nimityskomitea ei ole valinnut toisen vaiheen päätteeksi.

91 Ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.8 kohdan mukaisesti komission jäsenten kollegio tekee nimityspäätöksen nimityskomitean perustellun lausunnon sekä henkilöstöstä ja hallinnosta vastaavan komission jäsenen sellaisen perustellun ehdotuksen perusteella, joka on laadittu yhteisymmärryksessä puheenjohtajan kanssa. Tämä viimeksi mainittu tekee päätöksensä toisen vaiheen läpäisseiden hakijoiden haastattelujen jälkeen nimityskomitean perustellun lausunnon perusteella ja asianomaista pääjohtajaa kuultuaan, jos kyseessä on johtavan neuvonantajan virka. Samassa kohdassa säädetään lisäksi, että asiasta vastaavan komission jäsenen, joka tässä tapauksessa on puheenjohtaja, on oltava johtavassa roolissa tehtäessä lopullista valintaa henkilöistä, jotka työskentelevät hänen suorassa alaisuudessaan ylemmän johdon tehtävissä.

92 Käsiteltävässä asiassa on niin, että silloin kun A haastateltiin, kantajaa voitiin yhä kuulla, koska puheenjohtajalla oli edelleen mahdollisuus kutsua hänet haastatteluun siinä tapauksessa, ettei hän olisi ollut tyytyväinen A:n hakemukseen sen jälkeen, kun puheenjohtajan kabinettipäällikkö oli haastatellut A:n. Tapa, jolla tämä haastattelu suoritettiin, ja siis siitä vastuussa olleen henkilön henkilöllisyys, on voinut vaikuttaa haastattelun lopputulokseen ja viime kädessä puheenjohtajan päätökseen kutsua tai olla kutsumatta kantaja haastatteluun.

93 Lisäksi on niin, että vaikka kyseessä oleva lopullinen nimityspäätös kuului vain komission jäsenten kollegiolle, on muistutettava, että – kuten edellä 91 kohdassa muistutettiin – ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.8 kohdan mukaan puheenjohtajan rooli ennen tätä nimitystä oli edelleen ratkaiseva.

94 Edellä esitetystä seuraa, että se, että A:n haastattelun toteutti puheenjohtajan kabinettipäällikkö eikä puheenjohtaja itse, oli omiaan aiheuttamaan vahinkoa kantajalle vaikuttaen hänen oikeusasemaansa, joten tällaiseen haastattelun kulkuun vaikuttava lainvastaisuus voi johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen.

95 Komission väite, jonka mukaan kolmas valitusperuste on tehoton, on näin ollen hylättävä.

– *Tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen lainvastaisuus*

96 Kantaja väittää ensinnäkin, että tasa-arvopolitiikasta tehdyn päätöksen mukainen valtuutus on ristiriidassa sen yleisen säännön kanssa, jonka mukaan puheenjohtajan on haastateltava hakijat.

97 Tältä osin on todettava, että ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.7 kohdassa määrätään, että asiasta vastaavan komission jäsenen, tässä tapauksessa puheenjohtajan, on haastateltava käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaiseen virkaan hakevat henkilöt, jos nimityskomitea on valinnut heidät toisen vaiheen päätteeksi.

98 Tasa-arvopolitiikasta tehdyn päätöksen mukaisella mahdollisuudella valtuuttaa kabinettipäällikkö suorittamaan toisen vaiheen päätteeksi haastattelu on voitava ”varmistaa menettelyjen sujuvuus ja nopeus”, jos se on perusteltua ”pakottavista yksikön etua koskevista syistä”.

99 Siltä osin kuin tämän valtuuttamisen mahdollisuuden tarkoituksena on poiketa asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen 5.2.7 kohdassa säädetystä menettelystä, sillä ei aseteta kyseenalaiseksi puheenjohtajan lähtökohtaista toimivaltaa.

100 Toiseksi kantaja väittää, että puheenjohtajalle myönnetyllä valtuuttamisen mahdollisuudella ei ole mitään yhteyttä tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen tavoitteen kanssa.

101 Kantaja ei kuitenkaan selitä, miten tämä yhteyden puuttuminen voisi vaikuttaa tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen lainmukaisuuteen.

102 Kolmanneksi kantaja katsoo, että puheenjohtajalla pitäisi olla mahdollisuus valtuuttaa kabinettipäällikkönsä suorittamaan toisen vaiheen päätteeksi järjestettävä haastattelu vain siinä tapauksessa, että tätä valtuutusta ei ole voitu ensisijaisesti antaa jollekin komission jäsenelle.

103 Tältä osin vuonna 2020 tehdyllä tasa-arvopolitiikkaa koskevalla päätöksellä, joka koskee erityisesti puheenjohtajan antamia valtuutuksia, poiketaan ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen, sellaisena kuin se on muutettuna vuonna 2007, 5.2.7 kohdasta.

104 Vuonna 2020 tehdyn tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen, toisin kuin ylemmän johdon työntekijöitä koskevan päätöksen, sellaisena kuin se on muutettuna vuonna 2007, mukaan puheenjohtaja voi antaa valtuutuksen erotuksetta ja ilman tärkeysjärjestystä sekä kabinettipäällikölleen että jollekin komission jäsenelle.

105 On kuitenkin todettava, että kantaja ei ole osoittanut, että puheenjohtajan olisi noudatettava samoja valtuuttamista koskevia sääntöjä kuin komission jäsenten, joilla on mahdollisuus antaa valtuutus vain muille komission jäsenille mutta ei kabinettipäälliköilleen.

106 Neljänneksi kantaja katsoo, että koska puheenjohtajan kabinettipäälliköllä ei ole poliittista legitimiteettiä, hän ei ole oikeutettu haastattelemaan hakijoita johtavan neuvonantajan tehtävään.

107 Kantaja ei kuitenkaan ole vedonnut normiin, jonka kanssa olisi ristiriidassa se, että puheenjohtajan kabinettipäälliköksi nimitetty virkamies haastattelee satunnaisesti johtavan neuvonantajan tehtävää hakeneita henkilöitä. Lisäksi on korostettava, että kabinettipäällikkö on puheenjohtajan läheinen avustaja, jonka kanssa puheenjohtajalla on läheinen luottamussuhde. Tämä väite on näin ollen hylättävä.

108 Lopuksi kantaja väittää, että puheenjohtaja antaa järjestelmällisesti valtuutuksen kabinettipäällikölleen.

109 Tämän väitteen, joka koskee tapaa, jolla tasa-arvopolitiikkaa koskevaa päätöstä sovelletaan, perusteella ei voida katsoa, että kyseinen päätös on lainvastainen. Se on näin ollen hylättävä siltä osin kuin se koskee tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen laillisuutta.

110 Edellä esitetyn perusteella kolmas kanneperuste on hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka koskee puheenjohtajan antaman valtuutuksen lainvastaisuutta

111 Neljännellä kanneperusteellaan kantaja kiistää sen valtuutuksen laillisuuden, jonka puheenjohtaja antoi kabinettipäällikölleen A:n haastattelemista varten, kun otetaan huomioon tasa-arvopolitiikasta tehdyssä päätöksessä asetetut valtuuttamisen edellytykset. Hän katsoo, että kun otetaan huomioon nämä edellytykset, puheenjohtajan kabinettipäällikön toteuttama A:n haastattelu oli sääntöjenvastainen ja että tämä sääntöjenvastaisuus vaikutti koko menettelyyn ja näin ollen riidanalaisen päätöksen laillisuuteen.

112 Tätä puheenjohtajan kabinettipäällikön valtuuttamista pitämään haastattelu toisen vaiheen päätteeksi ei nimittäin voida perustella pakottavilla yksikön etua koskevilla syillä. Koska tämä valtuutus tehtiin suullisesti, sen perustelut eivät ole tiedossa. Lisäksi sitä ei julkistettu riittävästi, mikä on ristiriidassa oikeusvarmuuden periaatteen kanssa.

113 Lisäksi tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen mukaan puheenjohtaja voi antaa kabinettipäällikölle tällaisen valtuutuksen vain, jos puheenjohtaja ei ole voinut antaa sitä ensisijaisesti komission jäsenille.

114 Komissio kiistää nämä kantajan väitteet.

115 Komissio katsoo ensinnäkin, että kantajan väitteet ovat tehottomia, koska sillä, että puheenjohtajan kabinettipäällikkö suoritti haastattelun toisen vaiheen jälkeen, ei ollut kantajaan kohdistuvia oikeusvaikutuksia.

116 Komissio katsoo myös, että tasa-arvopolitiikkaa koskevassa päätöksessä ei edellytetä, että puheenjohtajan on annettava kabinettipäällikölleen kirjallinen valtuutus, koska tällaisesta vaatimuksesta aiheutuisi puheenjohtajalle kohtuuttomia hallinnollisia rasitteita.

– *Kantajan neljännen kanneperusteensa yhteydessä esittämien väitteiden tehokkuus*

117 Komissio kiistää neljännen kanneperusteen tehokkuuden sillä perusteella, että koska kantajaa ei ollut kutsuttu puheenjohtajan haastatteluun, tämä valintamenettelyn vaihe ei vaikuttanut häneen oikeudellisesti. Lisäksi riidanalaisen päätöksen tekeminen oli yksin komission jäsenten kollegion tehtävä.

118 Edellä 88–94 kohdassa jo esitetyistä syistä tällainen väite on hylättävä.

– *Puheenjohtajan antaman valtuutuksen lainvastaisuus*

119 Kantaja väittää, että sitä, että puheenjohtaja valtuutti kabinettipäällikkönsä tekemään haastattelun, ei voitu perustella pakottavilla yksikön etua koskevilla syillä, eikä kirjallisen dokumentin puuttumisen vuoksi tällaisia syitä myöskään voida arvioida.

120 Tältä osin on yhtäältä todettava, että tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen sanamuodossa ei edellytetä, kun puheenjohtaja haluaa valtuuttaa kabinettipäällikkönsä pitämään haastattelun, että hän antaa valtuutuksen kirjallisesti.

121 Toisaalta tasa-arvopolitiikkaa koskevassa päätöksessä puheenjohtajan mahdollisuutta valtuutuksen antamiseen perustellaan tarpeella ”yksinkertaistaa ylimmän johdon työntekijöiden valintamenettelyyn liittyviä tiettyjä seikkoja menettelyjen sujuvuuden ja nopeuden varmistamiseksi”. Tämä nopeuden vaatimus ilmenee myös johdon työntekijöiden palvelukseenottomenettelyjä koskevista suuntaviivoista, joiden 5.2 kohdassa täsmennetään, että ”kabinettien on pyrittävä järjestämään viipymättä esivalinnassa valittujen hakijoiden haastattelut [ja että] haastattelut on järjestettävä kuukauden kuluessa siitä, kun nimityskomitean sihteeristö on toimittanut asiakirjat”. Tästä seuraa, kuten komissio korostaa, että kirjallisen valtuutuksen järjestelmällinen vaatimus voisi olla ristiriidassa tasa-arvopolitiikasta tehdyllä päätöksellä tavoitellun sujuvuuden ja nopeuden kanssa.

122 Kuten edellä 91 kohdassa muistutetaan, puheenjohtajalla on kuitenkin ratkaiseva tehtävä käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisten ylemmän johdon virkojen valintamenettelyssä. Tasa-arvopolitiikkaa koskevassa päätöksessä todetaan, että ”puheenjohtaja kuulee itse ehdokkaita, jotka nimityskomitea on valinnut ylemmän johdon tehtävään johonkin puheenjohtajan yksikköön”. Tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen mukaan puheenjohtajalla on siten lähtökohtaisesti vain hänelle kuuluva oikeus valita hänen alaisuudessaan toimivat korkeat virkamiehet, jotta heidän kanssaan voidaan luoda luottamukseen perustuva työsuhde, kun otetaan huomioon niiden vastuutehtävien korkea taso, joita he tulevat hoitamaan.

123 Tässä tarkoituksessa tasa-arvopolitiikkaa koskevassa päätöksessä asetetaan puheenjohtajan antaman valtuutuksen edellytykseksi, että kyse on ”tapauksista joissa se on asianmukaisesti perusteltua pakottavista yksikön etua koskevista syistä”. Tällaista valtuutusta ei siis voida antaa, jos tämä edellytys ei täyty.

124 Käsiteltävässä asiassa on kuitenkin niin, että koska – kuten komissio toteaa – puheenjohtaja valtuutti kabinettipäällikkönsä haastattelemaan A:n ilman, että se antoi tätä valtuutusta kirjallisesti tai muutoin dokumentoituna, unionin yleinen tuomioistuin ei voi asiakirja-aineistoon sisältyvien seikkojen perusteella tarkistaa seikkoja, jotka kuuluvat ”pakottaviin yksikön etua koskeviin syihin”, joiden vuoksi kyseinen valtuutus oli ”asianmukaisesti perusteltu”, ja sitä, ovatko ne perusteltuja. Unionin yleisen tuomioistuimen tiedusteltua tätä asiaa istunnossa komissio ei myöskään esittänyt erityisiä syitä, joiden vuoksi puheenjohtaja valtuutti kabinettipäällikkönsä haastattelemaan A:n.

125 Komissio ei nimittäin ole antanut täsmällisiä tietoja niistä pakottavista yksikön etua koskevista syistä, jotka olisivat estäneet puheenjohtajaa haastattelemasta A:ta kuukauden kuluessa siitä, kun nimityskomitean sihteeristö oli toimittanut hänen hakemusasiakirjansa edellä 121 kohdassa mainittujen johdon työntekijöiden palvelukseenottomenettelyjä koskevien suuntaviivojen 5.2 kohdan mukaisesti.

126 Koska komissio ei ole perustellut sitä, että se, että puheenjohtaja valtuutti kabinettipäällikkönsä tekemään haastattelun, johtui ”pakottavista yksikön etua koskevista syistä”, on todettava, että tämä valtuutus ei noudattanut tasa-arvopolitiikkaa koskevassa päätöksessä asetettuja edellytyksiä.

127 Siitä kysymyksestä, voiko tällainen tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen noudattamatta jättäminen johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen, on muistutettava, että sen laajan harkintavallan vastapainona, joka nimittävälle viranomaiselle on annettu hyvin korkean palkkaluokan virkaa koskevassa palvelukseenottomenettelyssä, oikeuskäytännössä katsotaan, että viranomaisella, jolle tällainen harkintavalta kuuluu, on velvollisuus noudattaa unionin oikeusjärjestyksessä annettuja hallinnollisia menettelyjä koskevia takeita, joihin kuuluu muun muassa velvollisuus tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki kyseiseen tapaukseen liittyvät merkitykselliset tekijät. Tätä harkintavaltaa käytettäessä on siis tunnontarkasti noudatettava kaikkia asian kannalta merkityksellisiä sääsäännöksiä, toisin sanoen paitsi avointa tointa koskevaa ilmoitusta, myös mahdollisia menettelysääntöjä, jotka viranomainen on voinut itselleen asettaa harkintavaltansa käyttämistä varten. Toimen toteuttamista koskevien menettelysääntöjen, jotka toimivaltainen toimielin on itse vahvistanut, noudattamatta jättäminen merkitsee olennaisten menettelymääräysten rikkomista (ks. vastaavasti tuomio 13.12.2007, Angelidis v. parlamentti, T-113/05, EU:T:2007:386, 61 ja 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

128 Lisäksi on niin, että jos unionin tuomioistuimet toteavat kyseessä olevaa toimea tutkiessaan, ettei sitä ole toteutettu sääntöjenmukaisesti, niiden on tehtävä johtopäätökset olennaisen menettelymääräyksen rikkomisesta ja näin ollen kumottava toimi, jota rasittaa mainitunlainen virhe (tuomio 30.5.2024, Vialto Consulting v. komissio, C-130/23 P, EU:C:2917:439, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Oikeusvarmuuden kannalta olennaisten menettelymääräysten rikkominen johtaa myös virheellisen toimen kumoamiseen ilman, että on tarpeen osoittaa, että vahinkoa on aiheutunut (ks. vastaavasti tuomio 13.12.2007, Angelidis v. parlamentti, T-113/05, EU:T:2007:386, 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

129 Käsiteltävässä asiassa tasa-arvopolitiikkaa koskeva päätös kuuluu niihin menettelysääntöihin, joita komission oli noudatettava kyseessä olevan palvelukseenottomenettelyn toteuttamisessa.

130 Lisäksi – kuten edellä 92–94 kohdassa todetaan – toisen vaiheen jälkeen järjestettyjen haastattelujen tulokset vaikuttavat väistämättä puheenjohtajan suosituksen sisältöön ja näin ollen komission jäsenten kollegion lopulliseen nimityspäätökseen.

131 Tästä seuraa, että tasa-arvopolitiikkaa koskevan päätöksen noudattamatta jättäminen merkitsee olennaisten menettelymääräysten rikkomista, josta seuraa riidanalaisen päätöksen kumoaminen.

132 Näin ollen neljäs kanneperuste on hyväksyttävä ja riidanalainen päätös on kumottava ilman, että on tarpeen lausua kantajan esittämistä prosessinjohtotoimia koskevista vaatimuksista.

Vahingonkorvausvaatimukset

133 Kantaja vaatii 100 000 euron suuruista korvausta hänelle väitetysti aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä. Tässä summassa otetaan hänen mukaansa huomioon palvelukseenottomenettelyn väitetty vääristyminen, se, että komissio kieltäytyi korjaamasta kyseisen menettelyn väitettyjä puutteita, ja se, että menettely vahingoitti kantajan ammatillista mainetta vakavalla tavalla.

134 Kantaja väittää myös, että jos hänet olisi nimitetty johtavan oikeudellisen neuvonantajan virkaan, hän olisi saanut 1.2.2023 alkaen korkeampaa palkkaa.

135 Komissio kiistää kantajan väitteet.

136 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin vastuun syntyminen edellyttää, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielimen moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiassa syntynyt ja väitetyn toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys. Nämä kolme edellytystä ovat kumulatiivisia, mikä merkitsee sitä, että jos yksi niistä jää täyttymättä, unionin vastuuta ei voida hyväksyä (ks. tuomio 25.6.2020, XH ym. v. komissio, T-511/18, EU:T:2020:291, 161 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

137 Koska tässä tuomiossa todetaan, että riidanalainen päätös oli lainvastainen, edellä 136 kohdassa mainituista edellytyksistä ensimmäinen täyttyy käsiteltävässä asiassa.

138 Edellä 136 kohdassa mainitun toisen edellytyksen osalta on erotettava toisistaan aineeton vahinko ja aineellinen vahinko.

139 Kantajan väittämän aineettoman vahingon osalta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kun vahingonkorvausvaatimus perustuu kumotun toimen lainvastaisuuteen, kuten käsiteltävässä asiassa, unionin yleisen tuomioistuimen toteama kumoaminen on itsessään asianmukainen ja

lähtökohtaisesti riittävä korvaus aineettomasta vahingosta, joka kantajalle on voinut aiheutua, jollei kantaja osoita, että hänelle on aiheutunut aineetonta vahinkoa, jota ei ole mahdollista kokonaan hyvittää tällä kumoamisella. On siten todettu, että toimen kumoaminen ei voi itsessään merkitä asianmukaista ja riittävää korvausta kaikesta kumotulla toimella aiheutetusta aineettomasta vahingosta, jos kumoamisella ei ollut minkäänlaista tehokasta vaikutusta (ks. tuomio 14.12.2022, SU v. AEAPP, T-296/21, EU:C:2022:808, 108 ja 109 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

140 Käsiteltävässä asiassa kantaja ei ole osoittanut, että hänelle on aiheutunut aineetonta vahinkoa, jota ei ole mahdollista kokonaan korvata riidanalaisen päätöksen kumoamisella.

141 Erityisesti on todettava, että toisin kuin kantaja väittää, ei ole osoitettu, että riidanalaisen päätöksen kumoamisen jälkeen A tullaan välttämättä valitsemaan uudelleen tehtäviinsä.

142 Kantajan vaatimus aineettoman vahingon korvaamisesta on näin ollen hylättävä perusteettomana.

143 Väitetyn aineellisen vahingon osalta on katsottava, että kantaja vaatii lähinnä korvausta siitä, että hän menetti mahdollisuuden tulla otetuksi palvelukseen kyseiseen virkaan.

144 Oikeuskäytännössä on katsottu, että menetetty mahdollisuus muodostaa korvattavissa olevan aineellisen vahingon, jos siitä on esitetty riittävää näyttöä (ks. vastaavasti tuomio 10.11.2010, SMHV v. Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, 104 kohta).

145 Kantaja katsoo, että jos hänet olisi valittu kyseiseen tehtävään, hänet olisi nimitetty palkkaluokkaan AD 15, kun hän siihen asti työskenteli palkkaluokassa AD 14, palkkatasolla 2. Hänelle aiheutui näin ollen vahinkoa, joka vastaa näiden kahden palkkaluokan peruspalkkojen erotusta riidanalaisen päätöksen voimaantulopäivästä alkaen.

146 Kantaja ei kuitenkaan ole perustellut tällaista väitettä, jonka komissio sitä paitsi kiistää. Näin ollen ei ole näytetty toteen, että kantaja olisi otettu palvelukseen kyseiseen tehtävään palkkaluokassa AD 15 eikä palkkaluokassa AD 14. Kantaja ei siis ole esittänyt näyttöä todellisesta ja varmasta vahingosta.

147 Oikeuskäytännössä katsotaan sitä paitsi vakiintuneesti, että mahdollisuuden menetyksen on, jotta se voitaisiin todeta ja korvata, oltava todellinen ja lopullinen (ks. tuomio 14.12.2022, SU v. AEAPP, T-296/21, EU:T:2022:808, 83 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tältä osin on todettava, että jos puheenjohtaja saattoi kutsua kantajan haastatteluun siinä tapauksessa, että A:n haastattelua ei olisi pidetty tyydyttävänä, hän saattoi kutsua myös toisen hakijan, jota nimityskomitea ei ollut valinnut toisen vaiheen päätteeksi. Käsiteltävässä asiassa ei siis voida hyväksyä kantajan väitettä, joka koskee mahdollisuuden menettämisen varteenotettavuutta.

148 Aineellisen vahingon korvaamista koskeva vaatimus on näin ollen hylättävä perusteettomana.

149 Edellä esitetyn perusteella vahingonkorvausvaatimukset on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

150 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

151 Koska komissio on olennaisilta osin hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Johtavan oikeudellisen neuvonantajan nimittämisestä komission oikeudellisen yksikön kauppapolitiikasta ja maailman kauppajärjestöstä vastaavaan ryhmään 25.1.2023 tehty Euroopan komission päätös kumotaan.

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan James Flettille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Julistettiin Luxemburgissa 23 päivänä heinäkuuta 2025.

Allekirjoitukset